

Arrest

nr. 208 649 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERMEERSCH *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische Pashtoun. U bent geboren in Debala, Nangarhar.

U liep school in Jalalabad, wijk Joy 7-8, tot de leeftijd van 18 of 19 jaar. In die periode woonde u in diezelfde wijk bij uw grootvader. Daarna volgde u in Kabul een opleiding in het ziekenhuis '200 bedden', waarna u in Khawk Jabar, in de buurt van Kabul, in een kliniek van de politie werkte als verpleger. In 1371 (1992-1993) kwamen de mujahedin aan de macht waarop u naar Nangarhar verhuisde, waar u gedurende 18 jaar een winkel had. In het jaar 1389 (2010-2011) begon u opnieuw te werken in een trainingscentrum van de politie in Kabul. U werkte daar tot eind 1392 (begin 2014), waarna u werd getransfereerd naar een trainingscentrum in Jalalabad. U woonde en werkte daar tot uw vertrek uit Afghanistan. Na uw transfer naar Jalalabad kwamen de Taliban te weten dat u voor de overheid werkte.

De Taliban kwamen naar uw huis in Nangarhar waar ze van uw oom eisten dat u met uw job zou stoppen. Daarna vonden er gedurende enige tijd gevechten plaats in die regio tussen de Taliban en Daesh, waardoor u noch uw familie werden lastig gevallen. Wanneer uw thuisdistrict eenmaal door Daesh werd ingenomen, verklaarden zij ook dat mensen niet voor de overheid mochten werken of ze anders vervolgd zouden worden. Daarop bracht uw oom uw kinderen naar uw schoonouders in Khales Family, Jalalabad, waar ook uw gezin gedurende enkele maanden verbleef. U zag hen daar enkele keren. In die periode kreeg u op die plek twee dreigbrieven van de Taliban waarin stond dat u met uw job moest stoppen. Kort daarop verhuisde uw gezin met uw kinderen naar uw broer in Marku, Nangarhar, wegens plaatsgebrek in Khales Family. U gaf geen gehoor aan deze bedreigingen en bleef verder werken tot uw vertrek uit uw land van herkomst. U verliet Afghanistan in de maand mizan of aqrab van het jaar 1394 (oktober-november 2015). Via Nimruz bereikte u het grensgebied met Pakistan, waarna u verder reisde naar Iran. Van daaruit bereikte u Turkije en via de Balkanroute bereikte u België op 15 december 2015, waar u op 28 december 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een coöperatievenboekje, pasfoto's, uw Kabul bankkaart, een kredietkaart, uw politiebade, een biometrie kaart, een boekje van de Publieke Gezondheid van Binnenlandse Zaken, een toelating voor wapendracht, uw taskara, een enveloppe, een certificaat van uw opleiding, een document van uw asielprocedure, een certificaat van promotie, een document betreffende uw overplaatsingsprocedure en een mail van uw advocaat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest voor uw leven. Hiervoor baseert u zich op het feit dat u meermaals door de Taliban en Daesh werd bedreigd. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal echter besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om onderstaande redenen.

Hoewel u aan de hand van verklaringen (CGVS 1, p. 4-7, 9-13) en neergelegde documenten (doc 1; 3-8, 11, 13-14) uw job als verpleger in verschillende trainingscentra van de overheid in Kabul en Jalalabad aannemelijk heeft gemaakt, bent u er niet in geslaagd om van uw persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie net omwille hiervan te overtuigen. Zo worden uw verklaringen op meerdere cruciale punten gekenmerkt door tegenstrijdigheden en omissies aangaande uw vervolger, het al dan niet plunderen en/of verwoesten van uw huis, de van de Taliban gekregen dreigbrief, de aanvang van uw vervolging en de aanvang van uw werk in Jalalabad.

Ten eerste zijn uw verklaringen over uw vervolger moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u vreest gedood te worden door de Taliban. In uw daaropvolgende verklaringen bij de DVZ omtrent deze vrees heeft u het verder enkel over de Taliban (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat u zowel de Taliban als Daesh vreest (CGVS 1, p. 10, 14; CGVS 2, p. 4-5). Wanneer het CGVS u met deze, nochtans niet lichte, tegenstrijdigheid confronteert, antwoordt u dat ze (bij de DVZ) toen weinig tijd hadden en het heel druk was. U zegt dat u alles in het kort moest vertellen, maar dat u daar ook de naam 'Daesh' heeft vermeld. U weet niet waarom ze enkel 'Taliban' hebben neergeschreven (CGVS 2, p. 6). Uw verklaring voor deze ongerijmdheid is echter niet afdoende en dit om de volgende twee redenen. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen op het CGVS dat u uw verklaringen van bij de DVZ met uw advocaat heeft overlopen en dat u enkele puntjes van kritiek had, dewelke u via uw advocaat heeft laten rechtzetten bij het CGVS (CGVS 2, p. 6). In casu ging het echter niet over uw vervolger, maar om een verduidelijking inzake de tijdsbepaling van uw vervolging (cf. mail dd. 31.05.2016 in uw administratieve dossier). U hiermee geconfronteerd en zodoende ook met uw niet afdoende verklaring voor deze ongerijmdheid, antwoordt u dat men u tijdens het eerste interview niet naar Daesh heeft gevraagd (CGVS 2, p. 6). Het feit dat u heeft nagelaten over uw vervolger(s) een opmerking te maken via uw advocaat, hoewel u duidelijk de kans hiertoe heeft gekregen, ondersteunt het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. Daarenboven is het louter vasthouden aan één versie van de feiten evenmin een afdoende verklaring voor dergelijke ongerijmdheid, waardoor deze blijft standhouden. Van iemand die internationale bescherming vraagt, kan echter verwacht worden dat hij aan het begin van zijn asielprocedure de Belgische asielinstanties op de hoogte stelt van alle asielmotieven, inclusief alle vervolgers, die zouden kunnen leiden tot het verkrijgen van het Vluchtelingenstatuut. Dit is in casu niet het geval. Gezien u heeft nagelaten een correct overzicht te geven van uw vervolgers, een nochtans cruciaal element in uw asielaanvraag, wordt reeds voorbehoud gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede spreekt u zich ook tegen over de aanvang van uw vervolging door de Taliban. Zo verklaart u enerzijds bij de DVZ dat de bedreiging door de Taliban 9 à 10 maanden voor uw vertrek begon. In datzelfde interview zet u dit echter recht en verklaart u dat de bedreigingen twee jaar geleden zijn gestart. U verklaart bij de DVZ dat ze u begonnen te bedreigen toen u in Jalalabad begon te werken,

namelijk twee jaar geleden (deze verklaringen werden afgenomen op datum van 6 april 2016, met andere woorden betekent dit dat deze bedreigingen op dit moment ongeveer 4 jaar geleden zijn begonnen) (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Deze laatste tijdsindicatie wordt ook bevestigd per mail door uw advocaat (cf. mail dd. 31.05.2016). In uw eerste interview op het CGVS verklaart u anderzijds het volgende: "Toen ik overgebracht werd naar het trainingscentrum van Nangarhar en er een tijd werkte, een paar maanden voor ik wegging, realiseerde de taliban dat ik werkte met de politie. Tijdens die periode, kwamen ze zo vaak naar ons huis." (CGVS 1, p. 15). U tijdens het tweede interview op het CGVS opnieuw gevraagd wanneer de Taliban u begon te bedreigen, antwoordt u ongeveer 5 à 6 maanden voor uw vertrek (CGVS 2, p. 5). Uw verklaringen op het CGVS zijn echter in strijd met uw eerdere verklaring bij de DVZ dat u twee jaar voor uw vertrek reeds werd bedreigd door de Taliban, een tijdsindicatie die overigens door uw advocaat werd bevestigd (cf. supra). U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat deze fout door uw advocaat werd rechtgezet. U verklaart dat het niet om twee jaar ging, maar wel om enkele maanden (CGVS 2, p. 7). Deze versie van de feiten is echter wederom tegenstrijdig, niet enkel met uw verklaringen bij de DVZ, maar ook met de rechtzetting van uw advocaat (cf. supra). Hoewel u, zoals door uzelf en uw advocaat aangegeven, meerdere kansen had om mogelijke rechtzettingen aan het CGVS door te geven, maar deze dan wederom tegenstrijdig zijn met uw latere verklaringen, maakt dat het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder wordt bevestigd.

Ten derde wordt het ongeloofwaardige karakter van de door u aangehaalde vervolging verder bevestigd wanneer u zich verder ook tegensprekt over de dreigbrief van de Taliban. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat de dreigbrieven werden verscheurd door een familielid omdat ze het belang er niet van kenden. U weet echter niet door wie, maar u denkt dat het de kinderen waren (CGVS 1, p. 14). U tijdens het tweede interview opnieuw gevraagd waar de dreigbrieven zijn, zegt u dat ze die niet hebben opgestuurd (CGVS 2, p. 10). Gevraagd waarom, antwoordt u dat u uw familie contacteerde na uw tweede interview hier, met name uw eerste interview op het CGVS, dat ze de brieven gingen zoeken, maar ze deze niet hebben gevonden. Nogmaals gevraagd wat er met die brieven is gebeurd, antwoordt u dat ze nog thuis lagen op het moment van uw vertrek en dat u uw familie toen had gezegd om alle documenten goed bij te houden. U weet niet wat er is misgegaan (CGVS 2, p. 10). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, zegt u dat niemand van uw familie naar school is gegaan en dat ze niet weten hoe belangrijk die documenten zijn. U verklaart dat u toen tijdens uw eerste gehoor zei dat ze misschien verscheurd waren, misschien in de oven werden gestoken of gewoon werden kwijtgespeeld (CGVS 2, p. 10). U geconfronteerd met het feit dat u dit niet heeft gezegd, houdt u vast aan uw laatste versie van de feiten. Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid. Het feit dat u zich over deze dreigbrief, één van de cruciale elementen in uw bedreiging door de Taliban, tegensprekt, doet verder zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreiging.

Ten vierde wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas versterkt door de volgende omissie aangaande het al dan niet geplunderd en/of verwoest worden van uw huis door Daesh. Zo verklaart u enerzijds bij de DVZ dat uw oom met uw kinderen van Debala naar Jalalabad was gekomen, hij u had verteld dat uw huis was verwoest en dat ze veel dingen uit uw huis hadden gepikt (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS haalt u echter noch in uw eerste noch in uw tweede interview een verwoesting en/of plundering van uw woning in Debala aan. U verklaart eerder dat er werd gevochten tussen Daesh en de Taliban en dat ze om die reden niet meer langs uw huis kwamen. U zegt dat Daesh had verklaard dat indien iemand niet zou gehoorzamen, met andere woorden stoppen met werken voor de overheid, dat hun huis geplunderd zou worden (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 4-5). U verklaart zelfs dat ze niet persoonlijk naar uw huis zijn gekomen, maar dat de regio wel gevaarlijk was (CGVS 2, p. 4). Het gaat nochtans om een belangrijk element in uw asielrelaas, namelijk uw vervolging door Daesh. Wanneer het CGVS u met deze verklaringen confronteert, antwoordt u dat dat eigenlijk wel klopt. U zegt dat, eens de regio volledig in handen van Daesh was, ze niet enkel uw huis, maar vele huizen in uw dorp in brand hadden gestoken. U verklaart dat dit echter niet voor, maar na het vertrek van uw kinderen was gebeurd (CGVS 2, p. 7). U geconfronteerd met het feit dat u het in brand steken van uw woning nog nergens had vermeld, niet bij de DVZ en niet op uw eerste interview bij het CGVS, hoewel u duidelijk affirmatief antwoordde op de vraag of u alles had kunnen verklaren tijdens uw vorige interviews (CGVS 1, p. 16 ; CGVS 2, p. 2, 14), antwoordt u dat u het heel duidelijk vertelde tijdens uw eerste interview dat uw kinderen waren vertrokken en dat uw huis daarna in brand werd gestoken (CGVS 2, p. 7). Wanneer dit wordt weerlegd door het CGVS, stelt u zich de vraag hoe uw kinderen naar Jalalabad konden vertrekken als uw huis in brand werd gestoken (CGVS 2, p. 7). U nogmaals gezegd dat u die verklaringen niet heeft afgelegd op de DVZ, antwoordt u dat u niet weet wat de tolk toen heeft vertaald en dat iedereen fouten kan maken (CGVS 2, p. 7). Uw verklaringen zijn echter niet afdoende en dit om onderstaande redenen. Vooreerst wordt hiervoor verwezen naar bovenstaand argument, namelijk dat u heeft nagelaten om hierover opmerkingen te maken via uw advocaat hoewel u uw verklaringen van bij

de DVZ met uw advocaat wel degelijk heeft besproken (cf. supra). Ten tweede verklaarde u tijdens alle interviews dat u de tolk voldoende begreep en dit voor en na het interview (CGVS 1, p. 2-3, 16; CGVS 2, p. 2, 14). Verder maakte u ook geen opmerkingen bij de vertaling tijdens beide interviews. Bijgevolg is het hoe dan ook uiterst opvallend dat u bij het CGVS heeft nagelaten om dit essentieel punt over uw persoonlijke problemen met Daesh te vermelden. Een dergelijke omissie doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit het geheel van bovenstaande verklaringen blijkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een coöperatievenboekje, pasfoto's, uw Kabul bankkaart, een kredietkaart, uw politiebade, een biometrie kaart, een boekje van de Publieke Gezondheid van Binnenlandse Zaken, een toelating voor wapendracht, uw taskara, een enveloppe, een certificaat van uw opleiding, een document van uw asielprocedure, een certificaat van promotie en een document betreffende een overplaatsingsprocedure.

Wat betreft de door u neergelegde pasfoto's en uw taskara wordt opgemerkt dat deze louter betrekking hebben op uw identiteit waardoor deze niets aan bovenstaande analyse wijzigen. Uw coöperatievenboekje, uw Kabul bankkaart, uw kredietkaart, uw politiebade, uw biometrie kaart, uw boekje van de Publieke Gezondheid van Binnenlandse zaken, uw toelating voor wapendracht, het certificaat van uw opleiding, het certificaat van uw promotie en het document betreffende de overplaatsingsprocedure hebben betrekking op uw professionele activiteiten, dewelke niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. Bijgevolg wijzigen ook deze documenten niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de enveloppe wordt erop gewezen dat dit enkel aantoon dat u post heeft ontvangen vanuit Afghanistan, meer niet. Ook het document van uw asielprocedure heeft enkel betrekking op uw procedure en niet de inhoud ervan. Bijgevolg wijzigt ook dit document niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de mail van uw advocaat wordt opgemerkt dat deze hierboven reeds werd besproken (cf. supra).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld en dit om onderstaande redenen.

Zo verklaarde u dat u in Debala, provincie Nangarhar, bent geboren. U verbleef er echter niet lang daar u school liep in Jalalabad tot uw 18 of 19 jaar (CGVS 2, p. 2). In deze context verklaart u dat u gedurende uw schoolperiode bij uw grootvader woonde in de wijk Joy 7-8, Jalalabad, dezelfde wijk van uw school (CGVS 2, p. 6). Na uw schoolperiode verbleef u in Kabul en in Debala, Nangarhar. Echter, omwille van uw professionele activiteiten verhuisde u opnieuw naar de regio Jalalabad in het jaar 1392 (2013-2014), waar u tot uw vertrek uit uw land van herkomst in het jaar 2015 bleef werken (cf. administratieve dossier). Hoewel uw plaats van tewerkstelling zich op een 25-tal minuten van het centrum van Jalalabad bevond, verklaart u dat u de stad wel kent, en dat u er af en toe met uw collega's vertoefde (CGVS 2, p. 6). Niettegenstaande het feit dat u de stad minder goed kent dan vroeger, dient echter opgemerkt te worden dat u uw ganse jeugd in Jalalabad alsook de laatste jaren van uw verblijf in Afghanistan heeft gewoond en naar school bent geweest, waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat u de stad voldoende kent om er een verder leven op te bouwen. Uw persoonlijke band met de stad Jalalabad wordt verder versterkt wanneer blijkt dat u over een uitgebreid familiaal netwerk bezit in deze stad. Zo heeft u 3 neven (zonen van uw overleden oom langs moederszijde) die in Jalalabad, wijk Joy 7, wonen en werken (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 16). Verder woont ook uw schoonfamilie sinds 7 of 8 jaar in Khales Family, een wijk die volgens u in de laatste jaren deel is geworden van de stad Jalalabad (CGVS 1, p. 8). U verklaart dat deze wijk tussen het centrum van Jalalabad en Chaparhar ligt, maar buiten het stadscentrum (CGVS 2, p. 3). Hierbij dient opgemerkt te worden dat, zoals beschreven in onderstaande paragraaf, de regio Chaparhar wel degelijk wordt beschouwd als deel van het grootstedelijk gebied Jalalabad (cf. kopie administratieve dossier). Verder verklaart u dat er ook veel leden van uw stam, de Shinwari stam, in Jalalabad wonen en u met hen een goede band heeft (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 2). Gegeven het geheel van bovenstaande verklaringen, namelijk uw sterke persoonlijke band met de stad Jalalabad, waar u uw ganse jeugd heeft doorgebracht alsook de laatste jaren van uw verblijf in Afghanistan, en waar u over een voldoende dicht familiaal netwerk beschikt, beoordeelt het CGVS uw asielaanvraag ten opzichte van Jalalabad. Het feit dat u beweert dat Jalalabad voor geen optie zou zijn wegens financiële problemen wordt door bovenstaande argumenten weerlegd (CGVS 2, p. 12). Bovendien blijkt dat u in het verleden 18 jaar winkelier bent geweest, alsook verpleger, en u dus over voldoende capaciteiten beschikt om u financieel te redden in Jalalabad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen

die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 1, A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker benadrukt een extra kwetsbaar profiel te hebben gelet op zijn beroepsverleden als verpleger in een opleidingscentrum van de politie. In dit kader verwijt hij verweerder dat voorbijgegaan wordt aan de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan. Tevens benadrukt hij dat zijn beroepsverleden door verweerder niet wordt betwist doch volledig wordt genegeerd.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A van het Verdrag van Genève, en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en toetst zijn problemen en situatie aan de in deze definitie opgenomen elementen.

Betreffende zijn vervolger, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker wenst erop te wijzen dat dergelijke interviews voor hem zeer **stresserend** zijn. Verzoeker benadrukt dat hij zowel tijdens het persoonlijk onderhoud bij DVZ als bij verweester zowel de Taliban als Daesh aangehaald heeft als vervolger. De heer S. (...) ging er dan ook van uit dat verweester ervan op de hoogte was dat hij beide groeperingen vreest.

Verzoeker wil er de aandacht op vestigen dat de **streek** vanwaar hij afkomstig is **geteisterd** wordt door aanvallen door zowel de Taliban als Daesh. Het is dan ook aannemelijk dat verzoeker ook beide groeperingen vreest. Verzoeker voegt toe dat de groeperingen lijsten hebben met de gegevens van iedereen afkomstig uit Debala en dat zij allen bedreigd worden en een mogelijk **doelwit** zijn. Hij benadrukt dat hij het doelwit zal blijven waar hij zich ook zal bevinden in Afghanistan. De Taliban zitten immers over het gehele land verspreid.

Verzoeker verklaart dat hij mensen kende die ook voor de overheid werkten. Zij zijn vanwege de bedreigingen gestopt met hun werk. Zij hadden toen geen andere optie dan terug te keren naar hun dorp. Bij terugkeer werden zij alsnog vermoord. Verzoeker is er zeker van dat hem hetzelfde zal overkomen als hij moet terugkeren naar Afghanistan.”

Omtrent de aanvang van zijn vervolging, betoogt verzoeker:

“Verzoeker wenst erop te wijzen dat er tijdens het persoonlijk onderhoud heel wat **verwarring was bij verweerster** omtrent de door verzoeker aangehaalde data. De vragen werden constant herhaald en geherformuleerd. Dit niet omdat verzoeker niet kon antwoorden of de vraag niet begreep maar omdat verweerster zich maar slecht een chronologisch beeld kon vormen van de situatie van verzoeker. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door de interviewer bovendien gesteld dat hij niet zo goed op de hoogte was van het dossier. Dit doet **ernstige twijfels** rijzen omtrent de inhoud en de notities van het persoonlijk onderhoud.”

Inzake de dreigbrief van de taliban, stelt verzoeker:

“Verzoeker meent echter dat er van tegenstrijdigheden geen sprake is. Verzoeker wenst er de nadruk op te leggen dat hij bij zijn verklaringen gezegd heeft dat hij niet wist wat er met de brieven gebeurd is. Hij heeft daarom enkele **hypotheses** uiteengezet. Eén daarvan was dat de brieven verscheurd zouden zijn, misschien door kinderen. Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om met zekerheid te verklaren dat de brieven verscheurd waren. Hij heeft hier trouwens **voorbehoud** over gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij wees erop dat het **kan** dat ze verscheurd zijn, niet dat het zo is.

Verzoeker vestigt er bovendien de aandacht op dat hij na het eerste persoonlijk onderhoud bij verweerster contact heeft opgenomen met zijn familie om de dreigbrief in handen te krijgen. Dit toont zijn **betrokkenheid** aan en minstens zijn wil om aan de **medewerkingsplicht** te voldoen. Het feit dat zijn familie er uiteindelijk niet in slaagden om de dreigbrieven te vinden zodat verzoeker deze zou kunnen voorleggen kan niet toegerekend worden aan verzoeker.”

Met betrekking tot de plundering en verwoesting van zijn woning, voert verzoeker aan:

“Verweerster houdt hier echter geen rekening met de **volledigheid van het verhaal** en haalt bepaalde verklaringen uit hun context waardoor hun samenhang wegvalt.

Verzoeker wenst bij zijn eerdere verklaringen, in hun geheel bekeken, te blijven. Hij wijst er echter op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij DVZ erop gewezen werd dat hij een samenvatting van de feiten moest geven en daardoor enkele highlights vertelde.

Verzoeker bevestigt dat er **gevechten** aan de gang waren tussen Daesh en de Taliban. Dit is de reden dat het gezin van verzoeker gevlucht is. Gezien zijn job was verzoeker zelf echter **niet aanwezig**. Hij verbleef het grootste deel van de tijd in het opleidingscentrum. Toen Daesh het districtshuis ingenomen had werden de huizen van de bevolking **in brand gestoken**. Het was dus uiterste noodzaak dat zijn kinderen vluchtten. Verzoeker voegt toe dat als zij gebleven zouden zijn dat ze dan zeker verbrand zouden zijn.”

2.1.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij stelt dat de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan hem onterecht wordt geweigerd.

Verzoeker vestigt de aandacht op het belang van een actuele beoordeling van de veiligheidssituatie. Vervolgens geeft hij een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat het concept van een intern vestigingsalternatief volgens Amnesty International in principe niet mogelijk is in Afghanistan.

Verzoeker benadrukt dat aan zijn identiteit en zijn herkomst niet wordt getwijfeld. Verweerder oordeelt echter dat in zijn hoofde in Jalalabad een intern vestigingsalternatief voorhanden is. Verweerder houdt daarbij ten onrechte voor dat Jalalabad voor verzoeker veilig is. “Verzoeker vestigt er de aandacht op

dat hij voorheen werkte in Jalalabad en er toen verbleef in het opleidingscentrum. Hij was er toen dus veilig. De situatie zou heel anders zijn moest hij nu terugkeren naar Jalalabad aangezien hij er niet veilig en op een humane manier zou kunnen wonen”.

Verzoeker stelt dat hij niet in Jalalabad kan blijven gelet op de aangehaalde problemen en vrees ten aanzien van de taliban.

Verder geeft verzoeker, verwijzend naar algemene informatie over de situatie op de weg tussen Kabul en Jalalabad, aan dat hij niet op een veilige manier naar Jalalabad kan reizen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit informatie en persartikels over de veiligheidstoestand in Afghanistan in het algemeen en over Jalalabad in het bijzonder. Volgens hem moet op zijn minst een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie aldaar worden bevolen.

Voorts geeft verzoeker aan dat de situatie in Afghanistan voor personen die terugkeren moeilijk is en wijst hij erop dat broodnodige humanitaire hulp in Afghanistan uitblijft. Dat verzoeker in Jalalabad familie heeft biedt geen garantie voor de veiligheid in en rond Jalalabad.

Verzoeker wijst op de vrees dat de situatie in Afghanistan zal omslaan in een burgeroorlog.

2.1.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie en persartikels inzake de situatie in Afghanistan (bijlagen 3-20) en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker herhaaldelijk stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad vooreerst niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban en/of Daesh. Deze problemen en deze vrees zouden zijn voortgesproten uit zijn beroepsactiviteiten als verpleger.

Omtrent de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

“Ten eerste zijn uw verklaringen over uw vervolger moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u vreest gedood te worden door de Taliban. In uw daaropvolgende verklaringen bij de DVZ omtrent deze vrees heeft u het verder enkel over de Taliban (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat u zowel de Taliban als Daesh vreest (CGVS 1, p. 10, 14; CGVS 2, p. 4-5). Wanneer het CGVS u met deze, nochtans niet lichte, tegenstrijdigheid confronteert, antwoordt u dat ze (bij de DVZ) toen weinig tijd hadden en het heel druk was. U zegt dat u alles in het kort moest vertellen, maar dat u daar ook de naam ‘Daesh’ heeft vermeld. U weet niet waarom ze enkel ‘Taliban’ hebben neergeschreven (CGVS 2, p. 6). Uw verklaring voor deze ongerijmdheid is echter niet afdoende en dit om de volgende twee redenen. Vooreerst blijkt uit uw

verklaringen op het CGVS dat u uw verklaringen van bij de DVZ met uw advocaat heeft overlopen en dat u enkele puntjes van kritiek had, dewelke u via uw advocaat heeft laten rechtzetten bij het CGVS (CGVS 2, p. 6). In casu ging het echter niet over uw vervolger, maar om een verduidelijking inzake de tijdsbepaling van uw vervolging (cf. mail dd. 31.05.2016 in uw administratieve dossier). U hiermee geconfronteerd en zodoende ook met uw niet afdoende verklaring voor deze ongerijmdheid, antwoordt u dat men u tijdens het eerste interview niet naar Daesh heeft gevraagd (CGVS 2, p. 6). Het feit dat u heeft nagelaten over uw vervolger(s) een opmerking te maken via uw advocaat, hoewel u duidelijk de kans hiertoe heeft gekregen, ondersteunt het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. Daarenboven is het louter vasthouden aan één versie van de feiten evenmin een afdoende verklaring voor dergelijke ongerijmdheid, waardoor deze blijft standhouden. Van iemand die internationale bescherming vraagt, kan echter verwacht worden dat hij aan het begin van zijn asielpprocedure de Belgische asielinstanties op de hoogte stelt van alle asielmotieven, inclusief alle vervolgers, die zouden kunnen leiden tot het verkrijgen van het Vluchtelingenstatuut. Dit is in casu niet het geval. Gezien u heeft nagelaten een correct overzicht te geven van uw vervolgers, een nochtans cruciaal element in uw asielaanvraag, wordt reeds voorbehoud gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dient immers te worden opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij de DVZ en bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Het was geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij bij de DVZ en bij het CGVS eenduidige en coherente verklaringen zou kunnen afleggen over een cruciaal element als de groepering(en) waardoor hij werd vervolgd. Met de loutere herhaling van de reeds eerder opgeworpen, ongefundeerde bewering dat hij bij de DVZ weldegelijk zou hebben aangehaald dat hij zowel door de taliban als door Daesh werd vervolgd, doet verzoeker voorts op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze bewering gedane vaststellingen. Evenmin doet hij hieraan afbreuk met de stelling dat zowel de taliban als Daesh zijn regio van herkomst teisteren, dat zij lijsten van inwoners hebben en dat het daardoor aannemelijk is dat hij beide groeperingen vreest. Deze stelling vormt namelijk net een reden te meer om aan te nemen dat verzoeker beide groeperingen zou hebben vermeld bij de DVZ indien hij daadwerkelijk door beide groeperingen werd geviséerd en vervolgd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ten tweede spreekt u zich ook tegen over de aanvang van uw vervolging door de Taliban. Zo verklaart u enerzijds bij de DVZ dat de bedreiging door de Taliban 9 à 10 maanden voor uw vertrek begon. In datzelfde interview zet u dit echter recht en verklaart u dat de bedreigingen twee jaar geleden zijn gestart. U verklaart bij de DVZ dat ze u begonnen te bedreigen toen u in Jalalabad begon te werken, namelijk twee jaar geleden (deze verklaringen werden afgenomen op datum van 6 april 2016, met andere woorden betekent dit dat deze bedreigingen op dit moment ongeveer 4 jaar geleden zijn begonnen) (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Deze laatste tijdsindicatie wordt ook bevestigd per mail door uw advocaat (cf. mail dd. 31.05.2016). In uw eerste interview op het CGVS verklaart u anderzijds het volgende: "Toen ik overgebracht werd naar het trainingscentrum van Nangarhar en er een tijd werkte, een paar maanden voor ik wegging, realiseerde de taliban dat ik werkte met de politie. Tijdens die periode, kwamen ze zo vaak naar ons huis." (CGVS 1, p. 15). U tijdens het tweede interview op het CGVS opnieuw gevraagd wanneer de Taliban u begon te bedreigen, antwoordt u ongeveer 5 à 6 maanden voor uw vertrek (CGVS 2, p. 5). Uw verklaringen op het CGVS zijn echter in strijd met uw eerdere verklaring bij de DVZ dat u twee jaar voor uw vertrek reeds werd bedreigd door de Taliban, een tijdsindicatie die overigens door uw advocaat werd bevestigd (cf. supra). U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat deze fout door uw advocaat werd rechtgezet. U verklaart dat het niet om twee jaar ging, maar wel om enkele maanden (CGVS 2, p. 7). Deze versie van de feiten is echter wederom tegenstrijdig, niet enkel met uw verklaringen bij de DVZ, maar ook met de rechtzetting van uw advocaat (cf. supra). Hoewel u, zoals door uzelf en uw advocaat aangegeven, meerdere kansen had om mogelijke rechtzettingen aan het CGVS door te geven, maar deze dan wederom tegenstrijdig zijn met uw latere verklaringen, maakt dat het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder wordt bevestigd."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat het voorgaande toe te schrijven zou zijn aan verwarring in hoofde van de dossierbehandelaar bij het CGVS, kan niet worden gevolgd. Vooreerst verstrekt verzoeker dienaangaande geheel geen verdere duiding. Hij toont niet concreet aan dat, waar of op welke wijze de dossierbehandelaar ingevolge eventuele

verwarring bepaalde gezegden verkeerd zou hebben begrepen of neergeschreven. Evenmin duidt hij concreet hoe dit de voormelde strijdigheden zou hebben veroorzaakt of van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Voorts vindt dit alles niet de minste steun in het administratief dossier en kan dit hoegenaamd niet overtuigen. Uit de betreffende passages in de gehoorverslagen van de DVZ en van het CGVS blijkt dat de vraagstelling omtrent het voorgaande in duidelijke bewoordingen is geschied. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker op de vraagstelling stevast antwoordde in niet mis te verstane, zij het tegenstrijdige, gezegden. Ook de vaststellingen inzake de rechtzetting door verzoekers advocaat en het gegeven dat verzoekers verklaringen bij het CGVS met deze rechtzetting niet te rijmen vallen, blijken duidelijk uit het dossier. Indien er al sprake zou zijn van enige verwarring, dient aldus te worden vastgesteld dat deze te wijten is aan de aperte tegenstrijdigheden in de verklaringen zoals afgelegd door verzoeker en niet aan een gebrekkige dossierkennis of een gebrekkig begrip in hoofde van de dossierbehandelaar bij het CGVS.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ten derde wordt het ongeloofwaardige karakter van de door u aangehaalde vervolging verder bevestigd wanneer u zich verder ook tegensprekt over de dreigbrief van de Taliban. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat de dreigbrieven werden verscheurd door een familielid omdat ze het belang er niet van kenden. U weet echter niet door wie, maar u denkt dat het de kinderen waren (CGVS 1, p. 14). U tijdens het tweede interview opnieuw gevraagd waar de dreigbrieven zijn, zegt u dat ze die niet hebben opgestuurd (CGVS 2, p. 10). Gevraagd waarom, antwoordt u dat u uw familie contacteerde na uw tweede interview hier, met name uw eerste interview op het CGVS, dat ze de brieven gingen zoeken, maar ze deze niet hebben gevonden. Nogmaals gevraagd wat er met die brieven is gebeurd, antwoordt u dat ze nog thuis lagen op het moment van uw vertrek en dat u uw familie toen had gezegd om alle documenten goed bij te houden. U weet niet wat er is misgegaan (CGVS 2, p. 10). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, zegt u dat niemand van uw familie naar school is gegaan en dat ze niet weten hoe belangrijk die documenten zijn. U verklaart dat u toen tijdens uw eerste gehoor zei dat ze misschien verscheurd waren, misschien in de oven werden gestoken of gewoon werden kwijtgespeeld (CGVS 2, p. 10). U geconfronteerd met het feit dat u dit niet heeft gezegd, houdt u vast aan uw laatste versie van de feiten. Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid. Het feit dat u zich over deze dreigbrief, één van de cruciale elementen in uw bedreiging door de Taliban, tegensprekt, doet verder zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreiging.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij gaf aldaar duidelijk en meermaals aan dat de brieven werden verscheurd. Dat hij tijdens het eerste gehoor slechts een hypothese zou hebben geopperd, kan aldus niet worden gevolgd. Dat hij nadien van zijn initiële verklaringen afstapte, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ten vierde wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas versterkt door de volgende omissie aangaande het al dan niet geplunderd en/of verwoest worden van uw huis door Daesh. Zo verklaart u enerzijds bij de DVZ dat uw oom met uw kinderen van Debala naar Jalalabad was gekomen, hij u had verteld dat uw huis was verwoest en dat ze veel dingen uit uw huis hadden gepikt (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS haalt u echter noch in uw eerste noch in uw tweede interview een verwoesting en/of plundering van uw woning in Debala aan. U verklaart eerder dat er werd gevochten tussen Daesh en de Taliban en dat ze om die reden niet meer langs uw huis kwamen. U zegt dat Daesh had verklaard dat indien iemand niet zou gehoorzamen, met andere woorden stoppen met werken voor de overheid, dat hun huis geplunderd zou worden (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 4-5). U verklaart zelfs dat ze niet persoonlijk naar uw huis zijn gekomen, maar dat de regio wel gevaarlijk was (CGVS 2, p. 4). Het gaat nochtans om een belangrijk element in uw asielrelaas, namelijk uw vervolging door Daesh. Wanneer het CGVS u met deze verklaringen confronteert, antwoordt u dat dat eigenlijk wel klopt. U zegt dat, eens de regio volledig in handen van Daesh was, ze niet enkel uw huis, maar vele huizen in uw dorp in brand hadden gestoken. U verklaart dat dit echter niet voor, maar na het vertrek van uw kinderen was gebeurd (CGVS 2, p. 7). U geconfronteerd met het feit dat u het in brand steken van uw woning nog nergens had vermeld, niet bij de DVZ en niet op uw eerste interview bij het CGVS, hoewel u duidelijk affirmatief antwoordde op de vraag of u alles had kunnen verklaren tijdens uw vorige interviews (CGVS 1, p. 16 ; CGVS 2, p. 2, 14), antwoordt u dat u het heel duidelijk vertelde tijdens uw eerste interview dat uw kinderen waren vertrokken en dat uw huis daarna in brand werd gestoken (CGVS 2, p. 7). Wanneer dit wordt weerlegd door het CGVS, stelt u zich de vraag hoe uw kinderen naar Jalalabad konden vertrekken als uw huis in brand werd gestoken (CGVS 2, p. 7). U nogmaals gezegd dat u die verklaringen niet heeft afgelegd op de DVZ, antwoordt u dat u niet weet wat de tolk toen heeft vertaald

en dat iedereen fouten kan maken (CGVS 2, p. 7). Uw verklaringen zijn echter niet afdoende en dit om onderstaande redenen. Vooreerst wordt hiervoor verwezen naar bovenstaand argument, namelijk dat u heeft nagelaten om hierover opmerkingen te maken via uw advocaat hoewel u uw verklaringen van bij de DVZ met uw advocaat wel degelijk heeft besproken (cf. supra). Ten tweede verklaarde u tijdens alle interviews dat u de tolk voldoende begreep en dit voor en na het interview (CGVS 1, p. 2-3, 16; CGVS 2, p. 2, 14). Verder maakte u ook geen opmerkingen bij de vertaling tijdens beide interviews. Bijgevolg is het hoe dan ook uiterst opvallend dat u bij het CGVS heeft nagelaten om dit essentieel punt over uw persoonlijke problemen met Daesh te vermelden. Een dergelijke omissie doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn verwijzing naar de volledigheid van zijn verhaal en het geheel van zijn verklaringen, doet hij aan de voormelde, concrete vaststellingen inzake de voorgaande verklaringen geheel geen afbreuk. Dat hij bij de DVZ kort moest zijn en enkel de voornaamste elementen aangaf, kan evenmin overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het platbranden van zijn woning hierin niet zou hebben vermeld. Hoe dan ook reikt verzoeker geen uitleg aan voor het gegeven dat hij dit element ook tijdens het eerste gehoor bij het CGVS onvermeld liet. Met de loutere herhaling en bevestiging van bepaalde van zijn verklaringen, doet verzoeker aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen tot slot hoegenaamd geen afbreuk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte vluchtrelaas.

De neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Inzake deze elementen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een coöperatievenboekje, pasfoto's, uw Kabul bankkaart, een kredietkaart, uw politiebade, een biometrie kaart, een boekje van de Publieke Gezondheid van Binnenlandse Zaken, een toelating voor wapendracht, uw taskara, een enveloppe, een certificaat van uw opleiding, een document van uw asielprocedure, een certificaat van promotie en een document betreffende een overplaatsingsprocedure.

Wat betreft de door u neergelegde pasfoto's en uw taskara wordt opgemerkt dat deze louter betrekking hebben op uw identiteit waardoor deze niets aan bovenstaande analyse wijzigen. Uw coöperatievenboekje, uw Kabul bankkaart, uw kredietkaart, uw politiebade, uw biometrie kaart, uw boekje van de Publieke Gezondheid van Binnenlandse zaken, uw toelating voor wapendracht, het certificaat van uw opleiding, het certificaat van uw promotie en het document betreffende de overplaatsingsprocedure hebben betrekking op uw professionele activiteiten, dewelke niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. Bijgevolg wijzigen ook deze documenten niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de enveloppe wordt erop gewezen dat dit enkel aantoont dat u post heeft ontvangen vanuit Afghanistan, meer niet. Ook het document van uw asielprocedure heeft enkel betrekking op uw procedure en niet de inhoud ervan. Bijgevolg wijzigt ook dit document niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de mail van uw advocaat wordt opgemerkt dat deze hierboven reeds werd besproken (cf. supra).”

Verzoeker laat deze motieven geheel onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Waar verzoeker tot slot de nadruk vestigt op zijn beroepsverleden en doet gelden dat hij ingevolge dit verleden een risicoprofiel vertoont, kan nog worden opgemerkt dat noch uit de informatie die verzoeker dienaangaande aanreikt noch uit de overige informatie in het dossier kan worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat verzoeker bij een terugkeer naar en aanwezigheid in dit land en regio louter ingevolge zijn verleden zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker is deze mening overigens eveneens klaarblijkelijk zelf toegedaan nu hij het nodig achtte het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve vluchtrelaas op te dissen. Gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij wanneer hij zijn land verliet in de negatieve aandacht stond omwille van zijn

voormalige beroepsactiviteiten, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat dit heden, jaren na datum, plots wel zo zou zijn.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen op basis waarvan hij stelt in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dient voorts, nog los van de vraag of verzoeker de laatste jaren of maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan al dan niet verbleef in het grootstedelijk gebied Jalalabad, te worden opgemerkt dat er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, wetsartikel waarover verzoeker betoog voert in het onderhavige verzoekschrift, geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad wordt op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier met reden gesteld:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact

van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld en dit om onderstaande redenen.

(...)

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de situatie sedertdien dermate ingrijpend zou zijn gewijzigd dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in voormeld wetsartikel. Integendeel ligt de door verzoeker aangereikte informatie volledig in lijn met de voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in

Jalalabad. Ook uit deze informatie blijkt, voor zover deze betrekking heeft op het grootstedelijk gebied Jalalabad, duidelijk dat het geweld in Jalalabad-stad, hoewel daarbij burgerslachtoffers te betreuren vallen en ondanks dat er zich daarnaast sporadisch complexe en zware aanslagen voordoen, (nog steeds) hoofdzakelijk doelgericht van aard is. Eveneens blijkt hieruit duidelijk dat Jalalabad voor de meerderheid van de IDP's in het oosten van Afghanistan geldt als toevluchtsoord. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dan ook geenszins dat de situatie in Jalalabad van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wordt de informatie waarop verweerder zich voor deze motivering steunde verder bevestigd in de door hem bij aanvullende nota van 30 juli 2018 aangebrachte *“COI Focus. Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018, het *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Security Situation – Update”* van mei 2018 en de EASO *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Uit het geheel van de informatie die dienaangaande is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en die wordt aangereikt door verzoeker, leidt de Raad verder af dat Jalalabad, hoewel zich op deze weg sporadisch incidenten voordoen, door verzoeker via de weg tussen Kabul en Jalalabad, zeker bij daglicht, op een relatief veilige wijze kan worden bereikt.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. In deze blijkt uit de verklaringen waarnaar met recht verwezen wordt in de bestreden beslissing genoegzaam dat dit zo is. Zo blijkt hieruit dat verzoeker in zijn jeugd en tot hij 18 of 19 jaar was in Jalalabad en bij zijn grootvader heeft gewoond en er school liep, in de wijk Joy 7-8. Tevens blijkt dat hij de stad goed kent en er regelmatig vertoefde met zijn collega's. Verder blijkt dat van verzoeker de nodige zelfredzaamheid mag worden verwacht en dat hij in Jalalabad bovendien beschikt over een uitgebreid netwerk. In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uw persoonlijke band met de stad Jalalabad wordt verder versterkt wanneer blijkt dat u over een uitgebreid familiaal netwerk bezit in deze stad. Zo heeft u 3 neven (zonen van uw overleden oom langs moederszijde) die in Jalalabad, wijk Joy 7, wonen en werken (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 16). Verder woont ook uw schoonfamilie sinds 7 of 8 jaar in Khales Family, een wijk die volgens u in de laatste jaren deel is geworden van de stad Jalalabad (CGVS 1, p. 8). U verklaart dat deze wijk tussen het centrum van Jalalabad en Chaparhar ligt, maar buiten het stadscentrum (CGVS 2, p. 3). Hierbij dient opgemerkt te worden dat, zoals beschreven in onderstaande paragraaf, de regio Chaparhar wel degelijk wordt beschouwd als deel van het grootstedelijk gebied Jalalabad (cf. kopie administratieve dossier). Verder verklaart u dat er ook veel leden van uw stam, de Shinwari stam, in Jalalabad wonen en u met hen een goede band heeft (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 2).”

(...)

Het feit dat u beweert dat Jalalabad voor geen optie zou zijn wegens financiële problemen wordt door bovenstaande argumenten weerlegd (CGVS 2, p. 12). Bovendien blijkt dat u in het verleden 18 jaar winkelier bent geweest, alsook verpleger, en u dus over voldoende capaciteiten beschikt om u financieel te redden in Jalalabad.”

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoeker het nodige initiatief en de nodige zelfredzaamheid aan de dag legde om op zelfstandige wijze naar Europa te reizen en zich alhier in te passen in een voor hem onbekende en vreemde omgeving.

Verzoeker kan in het kader van het voorgaande tot slot niet volstaan met zijn algemene verwijzing naar informatie omtrent mogelijke problemen en omstandigheden voor personen die terugkeren naar Afghanistan om in zijn hoofde en in Jalalabad het bestaan van een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken of anderszins aan te tonen dat een vestiging in Jalalabad voor hem onredelijk zou zijn. Uit de informatie die verzoeker in deze citeert blijkt geenszins dat de situatie in zijn land van herkomst in het algemeen en in Jalalabad in het bijzonder van zulke aard zou zijn dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in dit land of deze regio in hoofde van verzoeker het risico met zich zou brengen dat hij in menonwaardige omstandigheden terecht zou komen. Verder toont verzoeker niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden hij aan dergelijke omstandigheden zou dreigen te worden blootgesteld. Dat dit zo zou zijn is, gelet op de voormelde vaststellingen inzake zijn sterke banden met en netwerk in Jalalabad, geheel niet aannemelijk.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker in Jalalabad beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Waar verzoeker melding maakt van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekers verwijzing naar een arrest dat in november 2017 door de RvV werd gevelde kan *in casu* niet leiden tot een andere oordeelsvorming. De precedentenwerking wordt namelijk niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In deze kan erop worden gewezen dat het betreffende arrest meer dan een half jaar geleden werd uitgesproken, dat dit arrest werd gevelde in het kader van een beroep tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, dat dit arrest onder meer geschraagd was op specifieke informatie omtrent de situatie in Sar-e-Pul en Kabul en dat in dit arrest meerdere, individuele en aan de persoon waarop dit arrest betrekking had eigen factoren in rekening werden gebracht.

3.7. Bij aanvullende nota van 31 juli 2018 brengt verzoeker nog verschillende stukken aan (rechtsplegingsdossier, stuk 9). De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ter staving van het door hem voorgehouden asielrelaas legt verzoeker volgende stukken neer: *“Dreigbrief, met voor eensluidende vertaling”* (stuk 22), *“Opsporingsbericht, met voor eensluidende vertaling”* (stuk 23) en een envelop (stuk 24).

De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geenszins volstaan om de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban en Daesh aan te tonen.

De Raad wijst er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Wat betreft de bijgebrachte dreigbrief van de taliban (stuk 22), wijst de Raad er nog op dat de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook bijzonder relatief is, nu uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 21, deel 3) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bovendien dient in dit verband nog gewezen te worden op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de door hem ontvangen dreigbrieven van de Taliban en in het bijzonder over wat er met deze documenten is gebeurd. Dat verzoeker nu plots wel een dreigbrief kan bijbrengen, terwijl hij tijdens zijn eerste interview op het CGVS stelde dat de dreigbrieven werden verscheurd door een familielid omdat ze het belang er niet van kenden en hij tijdens zijn tweede interview op het CGVS hierover zei dat zijn familie de dreigbrieven niet meer vond, ondergraaft verder de bewijswaarde van het document.

Inzake het bijgebrachte *“Opsporingsbericht, met voor eensluidende vertaling”* (stuk 23), stelt de Raad vast dat dit document slechts een fotokopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Wat ten slotte nog de envelop betreft (stuk 24), bemerkt de Raad dat hieruit slechts blijkt dat verzoeker post ontvangt uit Afghanistan, meer niet.

Daarnaast brengt verzoeker nog verschillende rapporten en internetartikelen bij omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 25-31) en tevens het reisadvies inzake Afghanistan van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken (stuk 32).

De Raad wijst er evenwel op dat, zoals ook hierboven werd opgemerkt, het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend is. De door verzoeker bijgebrachte informatie (stukken 25-31), die betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en niet specifiek op de veiligheidssituatie in Jalalabad, volstaat dan ook geenszins om bovenstaande motivering dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in een ander daglicht te stellen.

Wat nog het reisadvies inzake Afghanistan (stuk 52) betreft, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT